

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D. ve věci

žalobců: a) **Ing. J. H.**

b) **P. H.**

c) **M. T.**

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Lukášem Wimětalem
sídlem Údolní 388/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému:

Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti:

1) Ředitelství silnic a dálnic ČR
sídlem Na Pankráci 56, 140 00 Praha 4

2) Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu
sídlem Celj 866/50a, 602 00 Brno

3) Voda z Tetčic z.s.
sídlem Hybešova 178, 664 17 Tetčice

4) Krajina Dluhonice, z. s.
sídlem U Zbrojnice 46/3, 750 02 Přerov V - Dluhonice

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2021 č. j. KUOK 40737/2021, ve věci změny územního rozhodnutí o umístění záměru „D1, stavba 0136 Říkovice – Přerov“

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se domáhali zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo výrokem I. zamítnuto jako opožděné odvolání jiných účastníků a výrokem II. částečně změněno a ve zbývající části potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 11. 2019 č. j. SMOL/240886/2019/OS/US/Sem, ve věci změny územního rozhodnutí č. 32/2006, vydaného Městským úřadem Přerov dne 3. 3. 2006, o umístění stavby „Dálnice D1, stavba 0136 Říkovice – Přerov“ (dále jen „rozhodnutí 1. stupně“).
2. Žalobci namítli, že 1) platnost původního územního rozhodnutí č. 32/2006 uplynula 12. 8. 2010 (právní moc dne 12. 8. 2006, platnost 4 roky), nemohla být prodloužena vydáním stavebních povolení Magistrátem města Přerova ze dne 3. 8. 2009 na přeložku vodovodu nebo ministerstvem dopravy ze dne 24. 11. 2009 č. j. 92/2009-910-IPK/14 na stavbu „Dálnice D1, stavba 0136 Říkovice – Přerov, MÚK Říkovice - připojení stavby 0135 na silnici I/55“, neboť se jednalo o parciální a zcela minoritní části stavby dálnice D1. Jednání stavebníka je účelové, důvodem je obcházení smyslu zákona. Dále namítli 2), že stavba dálnice je v rozporu se zákonem o pozemních komunikacích povolována přes zastavěné území Dluhonic, přičemž průjezdná doprava z Dluhonic na plánovanou dálnici 0136 převedena není. V další části žaloby 3) obecně namítli neaktuálnost „veškerých studií“, tj. hlukových, o ovzduší a vlivu na životní prostředí a na zdraví obyvatelstva. Konkrétně pak ke hlukovým studiím uvedli, že v nich chybí vyhodnocení tzv. kumulativních a synergických vlivů, které by zhodnotilo splnění hygienických limitů plánované stavby dálnice 0136 ve spojení s dosavadní zástavbou a infrastrukturou Dluhonic. Stavba zcela jistě ovlivní nemovitosti v Lověšicích a v samotných Dluhonicích, kde se jedná o domy č. p. XA, č. p. XB, č. p. XC a další. Žalobci poukázali na to, že mimo stavby dálnice 0136 je plánována také realizace nového železničního koridoru „Rekonstrukce žst. Přerov, 2. stavba“. Žalobci v tomto žalobním bodě citovali z rozsudku Krajského soudu v Praze ze

dne 24. 6. 2020 č. j. 54 A 68/2019-123. V posledním žalobním bodě 4) žalobci namítli, že navazující závazná stanoviska EIA z roku 2016 a 2018 byla vydána v režimu § 23a zákona č. 100/2001 Sb., (dále jen „zákon o EIA“) přičemž toto ustanovení umožnilo správním orgánům zjevně nezákonný postup, kdy byl u vybraných prioritních dopavních staveb de facto vyloučen nový proces EIA. Závazné stanovisko EIA z roku 2016 si navíc protirečí, jednotlivé pasáže jsou zavádějící – podle projektové dokumentace je zjevné, že dálnice 0136 vede skrze Dluhonice, ve stanovisku je uváděno, že povede podél zástavby Dluhonic, nebo že se dotýká okraje zástavby místní části Dluhonic. V podání z 18. 8. 2021 žalobci navrhli spojit řízení o jejich žalobě s řízením na přezkum téhož rozhodnutí, vedeným u zdejšího soudu pod sp. zn. 38 A 4/2021.

3. Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Platnost územního rozhodnutí z roku 2006 byla prodloužena rozhodnutím ministerstva dopravy ze dne 24. 11. 2009, jímž byla mj. povolena část samotné dálnice D1 (stavba 0136) v km 75, 300 – 75, 660 a jedna větev (č. 1) budoucí mimoúrovňové křižovatky (MÚK Říkovice) v km 75, 789. Byť tato část slouží v současné době jako napojení existující části dálnice D1 na komunikaci I/55, jedná se současně o realizovanou část hlavní stavby dálnice, umístěné územním rozhodnutím č. 32/2006. K žalobnímu bodu 2) žalovaný poukázal na to, že námitka se týká samotné trasy dálnice, která však nebyla nijak dotčena nyní přezkoumávaným změnovým rozhodnutím. Totéž platí i k žalobnímu bodu 3), kde žalovaný dále zdůraznil, že na základě hlukové studie došlo k navýšení délky a výšky protihlukové stěny u Dluhonic. K žalobnímu bodu 4) poukázal žalovaný na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 44/18 ze dne 17. 7. 2019.
4. Osoba zúčastněná na řízení 1) také navrhla zamítnutí žaloby, s argumentací shodnou s žalovaným.
5. Osoba zúčastněná na řízení 2) ponechala přezkum obsahu žaloby na posouzení soudem, s tím, že celý další obsah vyjádření se týká rozptylové studie (překračování imisních limitů).
6. Osoba zúčastněná na řízení 3) namítla, že Ředitelství silnic a dálnic hrubě zneužívá „veřejný zájem“, kterým stavba D1 disponuje, i své mocenské postavení, protože nekompromisně trvá na trase D1 0136 přes zastavěnou, dokonce obytnou část Dluhonic. K platnosti územního rozhodnutí z roku 2006 uvedla, že stavební objekty z vydaného stavebního povolení (míněno rozhodnutí ministerstva dopravy ze dne 24. 11. 2009 – pozn. soudu) zcela evidentně nejsou a nikdy nebyly určeny k provozu úseku D1 0136. Požadavky žalobců na zpracování aktualizovaných studií označila za zcela oprávněné. Ke stanovisku EIA odkázala na své již zasláné vyjádření datované 29. 7. 2021 (nic takového se však ve spise nenachází – pozn. soudu). Závěrem uvedla, že postup státní správy je možná legální, ale zcela jistě nesprávný, protože je v rozporu s oprávněnými potřebami obyvatel Dluhonic.
7. Osoba zúčastněná na řízení 4) se k žalobě nevyjádřila.
8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodoval v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.

9. Soud předně uvádí, že neshledal vhodným spojení této žaloby s žalobou ve věci sp. zn. 38 A 4/2021, když žaloby mají odlišné okruhy námitek, dané především odlišným postavením žalobců (fyzické osoby – občané Dluhonic v případě této žaloby, oproti spolkům na ochranu přírody).
10. Jako první řešil soud žalobní bod 1), neboť na něm závisely ostatní žalobní body. Podle § 93 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb. (dále jen „stavební zákon“), ve znění do 31. 12. 2012, územní rozhodnutí pozbývá platnosti, nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebylo-li započato s využitím území pro stanovený účel, nebo bylo-li stavební nebo jiné povolovací řízení zastaveno anebo byla-li podaná žádost zamítnuta po lhůtě platnosti územního rozhodnutí.
11. Z obsahu správních spisů k tomu soud zjistil, že původním územním rozhodnutím z roku 2006 byly v rámci stavby „Dálnice D1, stavba 0136 Říkovice – Přerov“ umístěny mj. stavební objekty SO 101 - vlastní těleso dálnice a SO 102 - mimoúrovňová křižovatka Říkovice (viz výrok rozhodnutí 1. stupně a projektová dokumentace - situační výkresy – soutisk DUR 2005 a DUR 2016), přičemž rozhodnutí ministerstva dopravy ze dne 24. 11. 2009, o jehož obsahu panuje shoda mezi účastníky, se týkalo stavebního povolení právě části tohoto SO 101 (v km 75, 300 – 75, 660) a části SO 102 -MÚK Říkovice (větev č. 1). Rozhraní staveb 0135 a 0136 je v km 75, 300, jinak řečeno, od km 75, 300 výše se jedná o nyní přezkoumávanou stavbu 0136. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2017 č. j. 8 As 112/2016-60, otázku zachování platnosti územního rozhodnutí je třeba posuzovat vždy s ohledem na individuální okolnosti případu. Podle názoru krajského soudu byla shora uvedeným rozhodnutím ministerstva dopravy povolena část stavby dálnice D1 0136, a to část podstatná, nikoli snad rozsahem, rozhodně však funkcí, neboť se jedná o samotné těleso dálnice a jednu z větví budoucí mimoúrovňové křižovatky. Z hlediska § 93 odst. 4 stavebního zákona v rozhodném znění pak není podstatné, že tato povolená část stavby dálnice má zatím sloužit jako spojnice již existující dálnice a silnice I/55. Soud k žalobnímu bodu 1) uzavírá (aniž by považoval za nutné zabývat se dalším namítaným stavebním povolením), že územní rozhodnutí č.32/2006 nepozbylo platnosti, a proto mohlo také být změněno rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 19. 11. 2019.
12. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., v rozhodném znění (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), dálnice a silnice mohou vést územím zastavěným nebo zastavitelným (dále jen "průjezdni úsek dálnice" nebo "průjezdni úsek silnice"), pokud se tím převádí převážně průjezdná doprava tímto územím.
13. K žalobnímu bodu 2) soud zjistil z rozhodnutí 1. stupně a projektové dokumentace, že stavba dálnice D1 0136 Říkovice – Přerov, pokud jde o Dluhonic, doznala pouze dílčích změn, které se netýkají umístění samotné trasy dálnice. Největší změnou je zvýšení protihlukové stěny (SO 702), zbytek se týká souvisejících staveb (kanalizace, přeložky sítí, oplocení, provizorní napojení...). Pro úplnost soud uvádí, že podstatou rozhodnutí ze dne 19. 11. 2019 je změna tvaru a způsobu organizace dopravy mimoúrovňové křižovatky Přerov – sever (SO 104), tedy objektu umístovaného v katastrálním území Předmostí, nikoli Dluhonic. Soud tak souhlasí s žalovaným, že žalobní námitky o rozporu s § 8 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích jdou mimo předmět tohoto přezkumu. O tom, že si toho byli vědomi i žalobci, svědčí podle názoru soudu formulace v bodě II. žaloby: Těleso dálnice, pro něž jsou v aktuálním změnovém řízení umístovány mimoúrovňové křižovatky, má vést skrz...Žalobní bod 2) není důvodný, když těleso dálnice D1 0136, jeho

trasa byla do Dluhonic umístěna jiným rozhodnutím, než je nyní přezkoumáváno, a to již v roce 2006.

14. V rámci žalobního bodu 3) se soud zabýval konkrétně vymezenou námitkou, tedy výhradami k hlukovým studiím, když ke zcela obecnému nesouhlasu s ostatními studiemi nemá, co by dodal. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že hluková studie z roku 2014 byla doplňována v letech 2015 a 2016. Poslední doplnění se zabývalo v bodě 3.4 výpočty hlukového zatížení z dopravy na navrhované dálnici v Přerově – Dluhonicích (37 výpočtových bodů, včetně všech domů uvedených žalobci v žalobě), a to v souvislosti s navrhovanou změnou geometrie protihlukové stěny. Pro dodržení zákonných hygienických limitů hluku stanovila studie konkrétní požadavky, které byly začleněny do rozhodnutí 1. stupně (SO 209 – estakáda a SO 702 – protihluková stěna): prodloužení protihlukové stěny o 107 metrů, zvýšení rozhodující části stěny na 5 metrů, přičemž v km 83, 400 – 83, 900 navíc s dalším zalomením směrem nad jízdní pás dálnice, nízkohlučný povrch vozovky atd. Hodnocení hygienických limitů plánované stavby dálnice 0136 ve spojení s dosavadní zástavbou a infrastrukturou Dluhonic tedy bylo provedeno a jeho závěry byly vtěleny do rozhodnutí 1. stupně. Pokud se žalobci dovolávali hodnocení tzv. kumulativních a synergických vlivů, k tomu soud uvádí, že žalobci citovaný rozsudek Krajského soudu v Praze se zabýval jiným tématem, totiž územním plánováním (konkrétně zásadami územního rozvoje Středočeského kraje), kdy podmínky postupu správního orgánu jsou stanoveny odlišně (viz § 19 odst. 2 stavebního zákona a jeho příloha k úkolům územního plánování). Z žaloby dále nijak nevyplynulo, že by žalobci měli jakýkoli vztah k nemovitostem v Lověšicích, proto se soud s poukazem na § 65 s. ř. s. zabýval pouze situací v Dluhonicích. Ke zcela obecné námitce o plánování nového železničního koridoru lze uvést snad jen to, že předmětem tohoto přezkumu je stavba dálnice, nikoli železnice. Žalobní námitka 3) není důvodná.
15. K žalobní námitce 4) je nutno především říci, že právě Krajský soud v Ostravě podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 23a zákona o EIA, o kterém Ústavní soud rozhodl nálezem ze dne 17. 7. 2019 pod sp. zn. Pl ÚS 44/18 tak, že návrh zamítl. Soud tedy odkazuje na citované rozhodnutí Ústavního soudu a má za to, že postup správních orgánů v souladu s § 23a zákona o EIA je zákonný. Soud zároveň neshledal, že by formulace ve stanovisku EIA z roku 2016 byly zavádějící, jedná se pouze o různá vyjádření téhož, přičemž stanovisko jednoznačně odkazuje právě na příslušnou projektovou dokumentaci. Žalobní námitka 4) není důvodná.
16. Pokud jde o vyjádření osoby zúčastněné na řízení 2), soud se nezabýval jejím textem ohledně rozptylové studie (imisi), neboť neměl předobraz v žádné konkrétní námitce žalobců. Osoba zúčastněná na řízení nemůže v souladu s § 34 odst. 3 s. ř. s. disponovat předmětem řízení, což mj. znamená, že se nemůže domáhat projednání vlastních námitek proti napadenému rozhodnutí nad rámec námitek uplatněných žalobci (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2003 č. j. 2 As 11/2003-164).
17. Pokud jde o vyjádření osoby zúčastněné na řízení 3), soud odkazuje na body 10. – 15. tohoto rozsudku, v nichž vypořádal námitky žalobců, neboť námitky ve vyjádření osoby zúčastněné byly obdobné.
18. Soud tedy žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu

[Zadejte text.]

žalovanému žádné náklady řízení nad běžnou úřední činností nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

20. Výrok o náhradě nákladů osob zúčastněných je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., když soud jím neuložil žádné povinnosti v řízení a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 23. září 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu